

BAANTJER

De Cock en kermis in de hel

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en
kermis in de hel**

door Peter Römer

De Fontein

1

Het zou een van de warmste junimaanden ooit worden. In De Bilt zou de dertig graden zeker worden gepasseerd, schreven de kranten opgewonden, en op televisie ging het alleen nog maar over het bijzondere record. Rechercheur De Cock kon zich er niet over opwinden. Hij vond al dat geneuzel over het weer voornamelijk vermoeiend. Vroeger staken de dienders van bureau Warmoesstraat hun hoofd buiten het raam en dan voelden ze vanzelf wat voor weer het was. Dan wist je of je je regenjas moest aantrekken als je je ronde ging doen. Hij schudde de gedachte van zich af. Hij wilde geen oude zeur worden die riep dat vroeger alles beter was. Hij wist heel goed dat vroeger echt niet alles beter was, daarvoor had hij tijdens zijn lange carrière te veel ellende meegemaakt. Hij boog zich zuchtend over de verklaring en de verbalen die voor hem op zijn bureau lagen, maar hij kon zich niet meer op de woorden concentreren. Hij verbaasde zich, zoals vaker, over het vreemde wezen dat de mens was, onvoorspelbaar, tegenstrijdig. Hij herinnerde zich de grootste criminelen die tranen in hun ogen kregen als ze een puppy zagen. Hij had lieve oude vrouwtjes gekend die zonder met hun ogen te knippen hun man hadden vergiftigd. Hij had nooit echt grip gekregen op het

fenomeen mens en al lang geleden beseft dat hij elke dag opnieuw moest beginnen.

‘Kom je eruit?’ Vledder, die met een grote, zilverkleurige ventilator de rekerkamer was komen binnenlopen, knikte naar de papieren op het bureau van De Cock.

Die zwaaide afwezig en zag toen pas wat zijn assistent in zijn hand had. ‘Wat ga je daarmee doen?’

‘Aanzetten.’ Vledder installeerde de ventilator op zijn bureau.

‘Waarom?’

‘De Cock, het wordt meer dan dertig graden vandaag, dan smelten we hier weg in dit hok.’

‘Dan zetten we het raam toch open.’

‘Dan laat je de warme lucht juist binnen!’ Vledder deed de stekker in het stopcontact en zette de ventilator aan. Met een zacht gezoem, dat aanzwol tot een irritant gebrom, trokken de roterende bladen zich in gang. De Cock voelde een luchtstroom zijn kant op komen en legde een hand op de papieren voor zich. Vledder draaide de ventilator zijn richting uit en liet zich de koele lucht genieten welgevallen.

‘Volgens mij word je daar doodziek van,’ riep zijn chef boven het gebrom uit. ‘Niet alleen van de wind, maar ook van de herrie.’

Vledder bukte zich naar de plint en trok de stekker grinnikend weer uit het stopcontact. ‘Wacht maar tot je straks een eitje kunt bakken op je bureau, dan zal je me dankbaar zijn. Interessant?’ Hij wees weer op de papieren die De Cock had willen doornemen.

Hij was die dag al vroeg naar het bureau geroepen om de aangifte op te nemen van een vrouw die zichzelf had aangegeven. ‘Er waren al weken klachten over diefstal. Steeds hetzelfde patroon. Een jonge vrouw vraagt hulp aan een oudere

man, die helpt haar en zij nodigt hem uit voor een glaasje. Vervolgens doet zij iets in zijn glas waardoor hij niet goed wordt. Ze neemt hem mee naar buiten, berooft hem van alles wat voor haar van waarde is en laat hem bewusteloos achter op de stoep.'

'Zo!'

'Ja, doortastende dame.'

'Waarom hebben ze jou met deze dame in een kamer gezet? Dat had iemand anders toch wel kunnen afhandelen?'

De Cock haalde een hand over zijn brede kaak. 'In feite zijn het vijf gevallen van oplichting en een poging tot moord.'

'O?'

'Ja, de laatste man die door de vrouw werd ingepalmd had last van zijn hart. Dat in combinatie met de...' De Cock raadpleegde het papier voor hem, '... flunitrazepam is hem bijna fataal geworden.'

Vledder knikte. 'Rohypnol. Levensgevaarlijk.'

'Dat blijkt maar weer. Ik neem niet aan dat ze hem met opzet wilde ombrengen, maar het scheelde niet veel.'

'Wat is ze voor iemand?'

'Een charmante verschijning, beslist geen ordinair type, volgens dit slachtoffer.' Hij hield een verbaal op en Vledder schoot in de lach.

'Nee, stel je voor dat je aanbiedt om een ordinair type behulpzaam te zijn! Wat moet je vrouw daar wel niet van denken.'

'En slim. Ze hebben haar tot vandaag niet kunnen betrappen.'

'Er was toch wel een signalement bekend?'

'Tussen de vijfendertig en de veertig en ongeveer een meter zeventig lang.'

'Was de kleur haar bekend?'

‘Ja. Blond, rood en zwart.’ Hij keek Vledder onbewogen aan.

‘Een pruik,’ constateerde deze.

‘Dat maakte het zoeken niet makkelijk.’

‘Maar ze heeft zichzelf aangegeven.’

‘Ja, toen ze merkte dat haar laatste slachtoffer lag dood te gaan heeft ze 112 gebeld. En dat was einde oefening.’

Vledder knikte bewonderend. ‘Toch mooi van haar.’

‘Och... ze ontloopt er een aanklacht voor een poging tot moord mee. Dat scheelt al gauw een jaar of tien.’

‘En jij kunt nu weer veilig over straat,’ zei Vledder met een grijns.

De Cock stond op. ‘Zet je ventilator gerust aan, hoor.’ Hij liep naar de deur.

‘Wat ga jij doen dan?’

‘Naar huis.’

Vledder keek naar de grote klok boven de deur. ‘De dag is net begonnen.’

De Cock stond wat ontredderd in de deuropening. ‘Het spijt me, ik ben er alweer klaar mee. Ik kan me met dit weer niet concentreren. Ik ga met mijn vrouw in een parkje zitten, onder een grote boom.’

Hij was al bijna de deur van de grote recherekamer uit, toen de telefoon op het bureau van Vledder ging.

‘Dick.’ Hij luisterde even en stak zijn hand op. ‘Oké.’ Toen hing hij op.

‘Het spijt me, we gaan niet naar een parkje, we gaan naar de kermis!’

De Cock keek hem verschrikt aan. ‘Ik dacht het niet!’

‘Jawel hoor,’ antwoordde Vledder met misplaatste vrolijkheid, ‘ze hebben er een lijk gevonden.’

Vledder stuurde de oude Volkswagen Golf over het bruggetje dat de Haarlemmerweg scheidde van het terrein van de Westergasfabriek. Ondanks het serieuze doel van hun tocht en de drukkende warmte in de auto kon De Cock maar met moeite een tevreden gevoel onderdrukken toen ze langs de oude Zuiveringshal reden, met zijn karakteristieke roodbruine bakstenen gevel. Eind negentiende eeuw was de kolengascentrale opgericht om de lantaarns en later ook de huishoudens van Amsterdam van gas te voorzien. In de jaren zestig, toen heel Nederland overstapte op aardgas, bleef er een zwaar vervuild terrein achter waar niet veel mee werd gedaan. Tegenwoordig was het terrein opgeknapt en in beslag genomen door hippe, jonge ondernemers die er cafés en restaurants waren begonnen, en in de gerestaureerde gebouwen werden evenementen georganiseerd en films vertoond. De Cock had het een welkome aanvulling op de stad gevonden, zelfs nu er een kermis werd gehouden. De grijze speurder was geen groot fan van de kermis, het was naar zijn mening een luidruchtig vermaak dat vooral aan de jeugd was voorbehouden.

Van de luidruchtigheid die hij zo vreesde was nu overigens niet veel te bespeuren. Op het kermisterrein waren de attracties nog gesloten en als je zo langs de afgesloten houten kramen, het dichtgeknoopte zeildoek en de neergelaten rolluiken liep had je eerder het idee dat je door een dode stad liep, waaruit de bewoners al een tijd geleden waren gevlucht. Alleen het reuzenrad stak ongenaakbaar boven alles uit. De Cock vermoedde dat je boven in het rad een geweldig uitzicht had over het oude Amsterdam, maar hij ging er voor geen goud in.

Appie Keizer was hun halverwege tegemoetgekomen en leidde hen naar een attractie waarop, in gedoofde neonletters, AUTOSCOOTERS stond te lezen. Collega's van de forensische recherche waren reeds ter plekke en hesen zich in hun

witte pakken. Op het grote vierkante rijvlak stonden de botsautootjes keurig in het gelid opgesteld. Dwars over het laatste autootje lag een lichaam en over dat lichaam stond een man in een lange zwarte jas gebogen.

‘Den Koninghe!’

De man in het zwart draaide zijn hoofd een kwartslag en gaf De Cock een knikje. ‘Deze hier is dood, De Cock.’

‘Dat vermoeden hadden we al,’ antwoordde Vledder snedig.

‘Met vermoedens komen we niet ver, jongeman. Ik ben hier voor de zekerheden,’ wees hij hem terecht. Hij kwam moeizaam overeind. Er stonden zweetpareltjes op zijn voorhoofd. ‘Zeven keer gestoken, kleine, diepe snijwonden. Kan een mes zijn geweest, maar ook iets van gereedschap. Nader onderzoek zal dat uitwijzen.’ Hij wiste het zweet van zijn voorhoofd.

‘Je bent warm gekleed, Ennaeus, voor de tijd van het jaar.’

‘Ik heb het nogal snel te pakken,’ was het nietszeggende antwoord. ‘Ik heb hier niets meer te zoeken. Ik zal je mijn bevindingen sturen.’

‘Hoelang heeft hij hier ongeveer gelegen?’

‘Gezien de lijkstijfheid zou ik zeggen tussen de tien en de twaalf uur. Rusteloos kan je verder helpen. Adieu.’

De Cock keek hem na terwijl de schouwarts driftig wegbeende. Hij kende hem al dertig jaar, maar hij had werkelijk geen idee wie deze man nu eigenlijk was. Hij draaide zich om en liep naar het botsautootje waar het lichaam van een man van middelbare leeftijd dwars overheen lag. Het ingevallen, lijkleke hoofd hing achterover, waardoor het steile lange haar bijna de grond raakte. Hij droeg een zwarte jeans en zware werkmansschoenen, terwijl zijn bovenlichaam was gehuld in een T-shirt met vage opdruk. Hij maakte op De Cock een onverzorgde indruk.

‘Mogen wij er even bij?’

Hij keek over zijn schouder en zag twee ambulancemedewerkers klaarstaan met een lijkzak.

‘We hebben opdracht om hem weg te brengen.’

De Cock deed een stap achteruit. ‘Ik begrijp het.’

Appie Keizer kwam aanlopen met een lange man die getooid was met een opmerkelijke bos grijs haar, hoewel zijn jongensachtige gezicht verried dat hij de veertig nauwelijks gepasseerd kon zijn. Hij droeg een trainingspak en zag er enigszins verward uit.

‘Dit is Arend Albregt, hij heeft het slachtoffer gevonden.’

‘De Cock,’ stelde hij zich voor en hij voerde de man weg van de botsautootjes, zodat de forensisch rechercheurs onbelemmerd hun werk konden doen.

‘Ja... Ja, hij lag onder een zeil. En toen ik dat wegtrok...’ Hij wendde zijn hoofd af.

‘Wanneer was dat?’

De man zwaaide met zijn handen door de lucht. ‘O... eh uurtje geleden, zoiets?’

‘Komt u hier vaker?’

‘Elke dag.’

‘U werkt op de kermis!’

‘Deze autoscooters zijn van mij.’

‘Op die manier. En kende u het slachtoffer?’

‘Natuurlijk. Het is mijn broer.’ Hij sloeg een hand voor zijn ogen in een poging om de tranen tegen te houden, maar tevergeefs. Zijn schouders schokten en de tranen stroomden over zijn gezicht. ‘Sorry, sorry.’

Maar De Cock maakte hem met een handgebaar duidelijk dat hij zich niet behoefde te generen. ‘Neem de tijd. Ik begrijp dat dit heel moeilijk voor u moet zijn.’

De Cock en Vledder waren naar een café aan de rand van het kermisterrein gelopen en hadden een koffie besteld.

‘Hebben we een naam van het slachtoffer?’

Vledder raadpleegde zijn notitieboekje. ‘Jordi Albregt, geboren op 1 januari 1980. Volgens zijn broer, die Arend dus die hem gevonden heeft, stond hij gisteravond bij de botsautootjes.’

‘En waar was hij zelf?’

‘Het reuzenrad, dat is blijkbaar ook van hem.’

De Cock keek onwillekeurig naar het enorme ronde gevaarte verderop en vroeg zich af hoeveel werk het wel niet moest zijn om zo’n attractie op en af te bouwen. ‘Moordwapen?’

‘Nog niet aangetroffen. En we hebben ook gewoon zijn telefoon en portefeuille gevonden. Dus het lijkt niet echt op een roofoverval.’

‘De kassa van die autoscooters?’

‘De dagopbrengst was al weggebracht. De kermis sluit om elf uur ’s avonds, dus hij moet daarna zijn vermoord.’

De Cock zuchtte en dronk van zijn koffie.

‘Misschien een lastpak die ruzie zoekt. Je hoort dat wel vaker op de kermis, dat ze eropuit zijn om rotzooi te trappen.’

‘Toch niet als de kermis dicht is, als iedereen weg is.’

‘Misschien heeft hij iemand betrappt en heeft die hem in een impuls gestoken.’

De Cock verwierp de suggestie. ‘Zeven keer gestoken... dat is geen impuls, dat is emotie. Kom.’ Hij stond op.

‘Wat gaan we doen?’

‘Op zoek naar die emotie.’

Ze troffen Arend Albregt bij zijn caravan, die met andere caravans in een lang lint langs de kant van de Haarlemmertrek-

vaart stond geparkeerd. Het caravanpark had niets weg van een dorp, zoals De Cock dat ooit bij het circus had meege maakt, waar vrouwen de was ophingen of kookten en kinderen tussen de wagens speelden. Hij kreeg het idee dat het verblijf van de kermisklanten strak was georganiseerd.

Arend inviteerde hen in zijn caravan, die aan de zijkant een gedeelte had dat kon worden uitgeschoven, waardoor de wagen meer deed denken aan een ruim appartement. ‘Als we op reis zijn zitten we hier, maar de organisatie is in Hoorn gevestigd. Daar wonen we in de winter. Koffie?’

‘Wij hebben net gehad, dank u. U had het over een organisatie?’

‘Albregt Attractie Exploitatie. We exploiteren een aantal attracties, waarmee we op de kermissen staan maar die we ook verhuren aan evenementen.’

‘Wat voor evenementen?’

‘Popfestivals, braderieën. Van alles.’

‘En u bent de eigenaar?’

‘Samen met Jordi en mijn vader.’

‘Arend! Arend!’ Ze hoorden van buiten een zware stem roepen.

‘Daar zal je hem hebben.’ Arend stond op en liep naar de deur, maar hij was nog geen twee passen onderweg of de deur vloog open en de man kwam met zo veel geweld naar binnen dat de caravan ervan schudde.

‘Is het waar? Is het waar wat ik hoor?’

Arend knikte.

‘Is hij dood?’ De vader keek naar het gebogen hoofd van zijn zoon. ‘Is hij dood!?’ vroeg hij nog eens en met nog meer kracht.

‘Ja, pa. Hij is doodgestoken.’

De oudere man, met dezelfde volle bos haar als zijn zoon,

en net zo grijs, leek te imploderen. De heftigheid die hij bij zijn binnenkomen vertoonde verstilde, als een orkaan die ineens aan kracht inboet. Zijn armen hingen slap langs zijn lichaam en zijn borst ging hijgend op en neer.

Vledder schoof een stoel bij en de man liet zich willoos zakken.

‘Mijn naam is De Cock, met cee-oo-cee-kaa, en dit is mijn collega Vledder. Wij zijn van de recherche.’ De man reageerde niet, De Cock keek naar het verstilde masker van zijn gezicht. ‘U bent de vader van het slachtoffer?’

De man zweeg nog steeds, dus voelde Arend zich verplicht het antwoorden van zijn vader over te nemen. ‘Ja, pa...’

De vader hief zijn hand en Arend viel stil.

‘Ja, ik ben zijn vader. Bertus Albregt.’

‘Gecondoleerd.’

De oude man blikte omhoog en keek De Cock recht in de ogen. ‘En ja, het was mijn zoon. Maar daar ben ik niet trots op.’

‘Pa...!’

‘Het was mijn kind, maar hij deugde nergens voor!’

Lees verder in *De Cock en kermis in de hel*

Eerste druk januari 2020

Copyright © 2020 Peter Römer

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp Baqap

Omslagbeeld © Shutterstock

Foto Peter Römer © Jurriaan Hoefsmit

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 5015 9

ISBN e-book 978 90 261 5016 6

ISBN luisterboek 978 90 261 5017 3

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met bestaande

– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.